

DOELWIT ALEX CROSS

JAMES PATTERSON BIJ UITGEVERIJ CARGO

Alex Cross

Slaap kindje, slaap

Tweestrijd

Cross Country

Ik, Alex Cross

Cross Fire

Kill Alex Cross

Ren, Alex Cross

Erewoord, Alex Cross

Doodswens

Gerechtigheid

Over de grens

De zaak tegen Alex Cross

The Women's Murder Club

Zevende hemel

Achtste bekentenis

Het negende oordeel

Het tiende jaar

Het elfde uur

De twaalfde van nooit

Het dertiende ongeluk

De veertiende leugen

De vijftiende affaire

De zestiende verleiding

Overige titels

De affaire

Je bent gewaarschuwd

Bikini

Partnerruil

Ooggetuige

Moordweekend

Hitte

Honeymoon

Minnares

Bekentenis van een moordgedachte

Onzichtbaar

Zoo

Moordhuis

Moordspel

James Patterson

Doelwit Alex Cross

Vertaald door Waldemar Noë

2019

AMSTERDAM

Cargo is een imprint van Uitgeverij De Bezige Bij, Amsterdam

Copyright © 2018 James Patterson

Copyright Nederlandse vertaling © 2019 Waldemar Noë

Oorspronkelijke titel *Target Alex Cross*

Oorspronkelijke uitgever Little, Brown and Company, New York

Omslagontwerp Studio Jan de Boer

Foto auteur Deborah Feingold

Vormgeving binnenwerk Peter Verwey, Heemstede

Druk Wilco, Zutphen

ISBN 978 94 031 4690 4

NUR 305

uitgeverijcargo.nl

PROLOG

HOOFDSTUK 1

De temperatuur was die ochtend eind januari tot min vijftien gedaald, maar toch hadden zich aan beide kanten van de route van Capitol Hill naar het Witte Huis honderdduizenden mensen verzameld.

Samen met mijn familie bevond ik me op de hoek van Constitution en Louisiana Avenue. Bree Stone, mijn vrouw en hoofdinspecteur van het DC Metro Police Department, stond in haar onberispelijkste uniform voor me.

Rechts van me mijn twintigjarige zoon Damon. Hij had gisteravond vanuit North Carolina het vliegtuig genomen en droeg thermo-ondergoed onder zijn pak met stropdas, waarover hij een lange zwarte jas had aangetrokken. Mama Nana, mijn grootmoeder van in de negentig, was niet voor rede vatbaar geweest en had geweigerd om de gebeurtenis op tv te volgen. Ze zat in dekens gewikkeld op een klapstoeltje links van me, met een wollen ijsmuts op en haar warmste kleren aan. Jannie, mijn zeventienjarige dochter, en Ali van negen waren gekleed voor een poolexpeditie, maar ze hielden elkaar vast om het warm te krijgen en stampten met hun voeten.

‘Hoelang nog, pap?’ vroeg Ali. ‘Ik kan mijn tenen niet meer voelen.’

Vanaf Capitol Hill hoorde ik de vier tromroffels en de bugelklanken die aan ‘Hail to the Chief’ voorafgingen over het

ingetogen geroezemoes van de menigte heen klinken.

‘Ze verlaten het Capitoool,’ zei ik. ‘Nu zal het niet lang meer duren.’

Toen de presidentiële hymne was beëindigd, viel er een stilte over de mensenmassa.

‘Presenteer geweer!’ hoorde ik een stem roepen.

Een andere stem herhaalde het commando. Toen een derde. Een voor een volgden de soldaten die om de vijftig meter de route flankerden het bevel op, ze brachten hun geweer naar hun rechterschouder en stonden stram in de houding.

Toen begon het tromgeroffel, de trage cadans klonk somber en gedempt in de verte. Boven aan Capitol Hill verschenen honderd cadetten van de West Point-academie, in grijze uniformen en marcherend in het gelid. Gelijksoortige eenheden van de U.S. Naval-, de Air Force- en de Coast Guard-academie volgden in dezelfde afgemeten tred, het hoofd geheven – de blik strak vooruit, tot ze het begin van de heuvel bereikten en ons passeerden.

Van boven op de heuvel begon het tromgeroffel luider te worden, het kwam dichterbij. Er verscheen een regiment vaandeldragers.

Ik hoorde het geluid van de hoeven voordat er zeven lichtgrijze paarden in zicht kwamen. Ze liepen in formaties van twee en werden aangevoerd door een paard dat links van ze liep.

Alle zeven paarden waren gezadeld, maar alleen de linkerrij droeg ruiters, geüniformeerde leden van het Old Guard-regiment van het Amerikaanse leger. De zes paarden trokken een honderd jaar oud rijtuig voort waarop de met een vlag bedekte kist van de overleden president van de Verenigde Staten stond.

HOOFDSTUK 2

Het langzame, regelmatige geklepper van de paardenhoeven kwam steeds dichterbij, een geluid dat samen met het sombere ritme van het tamboerkorps steeds harder werd.

Achter het rijtuig liep een zwart paard zonder ruiter, het schudde zijn manen en rukte aan de teugels, die door een lid van de Old Guard werden vastgehouden.

De rijlaarzen van de overleden president stonden met de neuzen naar achteren in de stijgbeugels.

‘Waarom is dat?’ vroeg Ali met zachte stem.

‘Het is een militaire traditie die aangeeft dat de aanvoerder is gevallen,’ fluisterde Nana. ‘Op president Kennedy’s begrafenis deden ze precies hetzelfde, dat is nu bijna zestig jaar geleden.’

‘Was u daarbij?’

‘Precies op de plek waar jij nu staat, liefje,’ zei Nana, die met een zakdoek haar ogen droogde. ‘Ik kan het me nog herinneren als de dag van gisteren, het was net zo’n tragische gebeurtenis als deze.’

Ik was nog niet geboren toen JFK president was, maar Nana had me verteld dat het hoopvolle tijden waren, en dat het nieuws dat hij was vermoord als een mokerslag kwam.

Ik had hetzelfde gevoeld toen Bree me belde om te zeggen dat Catherine Grant in het Oval Office in elkaar was gezakt

en op zevenenveertigjarige leeftijd was overleden. Ze liet een echtgenoot, een tweeling van tien en een verbijsterde en treurende natie achter.

President Grant behoorde tot het selecte gezelschap in de Amerikaanse politiek dat het landsbelang boven de strijdende partijen wist te stellen, iets wat ze met haar empathische persoonlijkheid, haar onnavolgbare talent en haar zelfrelativering voor elkaar had gekregen.

Toen de voormalige senator uit Texas de presidentsverkiezingen met verpletterende cijfers had gewonnen, waaide er een optimistische wind door het land, men had het gevoel dat de impasse was overwonnen, dat politici uit beide kampen bereid waren hun meningsverschillen opzij te zetten voor het gemeenschappelijke doel.

En dat hadden ze gedaan, driehonderd en achtenzestig dagen lang.

Tweeënzeventig uur nadat ze haar eerste jaar in het Witte Huis had mogen vieren, had president Grant een bespreking met haar militaire adviseurs. Ze klaagde opeens over duizeligheid, leek verward en zakte aan haar bureau in elkaar. Ze was vrijwel direct overleden.

Haar artsen waren verbijsterd. De president had een uitstekende gezondheid, en ze had nog geen twee maanden geleden een grondig fysiek onderzoek met succes doorlopen.

Maar de patholoog-anatomen van het Bethesda Naval Hospital zeiden dat Grant was overleden aan een snelgroeiende tumor die haar halsslagader had afgekneld en de bloedtoevoer naar haar hersenen had onderbroken. Niemand had haar kunnen redden.

Op de ochtend van haar begrafenis hing er een gevoel van verdriet en diepe verslagenheid in de lucht. De treurende me-

nigten aan beide kanten van Constitution Avenue zwegen bedroefd.

Damon hielp Nana Mama overeind. Bree en ik gingen in de houding staan, en ik probeerde de brok in mijn keel weg te slikken toen Grants kist in de bittere kou voorbijkwam met het steigerende zwarte paard in zijn kielzog.

Wat me nog meer raakte, was de limousine die volgde. Ik kon hen niet zien, maar ik wist dat de echtgenoot en de dochters van de overleden president erin zaten.

Ik wist nog hoe ik me voelde toen mijn eerste vrouw op tragische wijze stierf – het liet me verdrietig en boos achter, ik stond er alleen voor met een klein jongetje dat ik moest verzorgen. Het waren de zwaarste dagen van mijn leven, en ik dacht dat het nooit meer goed zou komen.

Mijn hart brak toen de *First Family* langzaam voorbijreed, en ik vocht tegen mijn tranen toen de soldaten van het tamboerkorps passeerden, de blik op oneindig terwijl de cadans van het begrafenisritme onwankelbaar doorging.

‘Kunnen we nu gaan?’ vroeg Ali. ‘Ik voel mijn knieën niet meer.’

‘Niet voordat we elkaars hand hebben vastgepakt en een gebed hebben uitgesproken voor ons land en de ziel van die arme vrouw,’ zei Nana Mama, en ze stak haar wanten naar ons uit.

DEEL EEN

Vijf dagen later

HOOFDSTUK 1 Het sneeuwde toen Sean Lawlor door Georgetown liep en een smalle steeg in glipte. Hij had rode wangen, een peper-en-zoutkleurige baard en weerbarstig haar. Lawlor ging gekleed in donkere kleren, droeg handschoenen en had een ouderwetse pet op met de oorkleppen naar beneden. Hij wist dat er sporen in de sneeuw achterbleven toen hij verder de steeg in liep, maar daar maakte hij zich niet druk over.

Er was vijftien centimeter voorspeld, en voordat de sneeuwstorm aan het eind van de nacht zou gaan liggen, zou hij hier al lang en breed vertrokken zijn.

Lawlor liep naar het achterhek van een prachtig oud bakstenen huis waarvan de voorkant op Thirty-Fifth Street uitkeek. Na een lange, speurende blik klom hij over het hek, schakelde het alarmsysteem uit en sloop over het terras naar een deur die hij eerder die avond had uitgekozen.

Het was kwart over vier. Hij had op zijn minst een halfuur.

Lawlor deed de deur zachtjes achter zich dicht. Hij bleef een moment staan en luisterde aandachtig. Toen hij niets verontrustends hoorde, veegde hij de sneeuw van zijn jas terwijl hij zijn ogen aan de duisternis liet wennen. Daarna trok hij lichtblauwe plastic overschoenen over zijn laarzen en liep door de gang naar de keuken.

Hij verschoof een stoel, wat een piepend geluid op de tegelvloer veroorzaakte. Maar het deed er niet toe, er was niemand thuis. De eigenaars brachten hun winters in Palm Beach door.

Lawlor liep naar een deur aan de andere kant van de keuken, opende hem en zette zijn voet op een steile houten trap. Toen hij de deur achter zich dichtdeed, heerste er inktzwarte duisternis. Hij sloot zijn ogen en knipte het licht aan.

Nadat hij wederom had gewacht tot zijn ogen gewend waren, liep hij de trap af naar een kleine, bedompte kelder die vol stond met dozen en oud meubilair. Hij lette er niet op en liep direct door naar een werkbank waar gereedschap boven hing.

Hij deed zijn rugzak af en verruilde zijn leren handschoenen voor een stel latex exemplaren. Vervolgens ritste hij de rugzak open en nam er vier in bubbeltjesplastic verpakte pakjes uit, die hij op de werkbank legde.

Lawlor sneed het plastic open en stopte het verpakkingsmateriaal in de rugzak voordat hij zich omdraaide om de VooDoo Innovations Ultra Lite-loop van 5.56×45 mm te bewonderen. Een kunstwerk, dacht hij.

Hij zette de loop op een Ace Precision-geweer en schroefde er de SureFire Genesis-geluiddemper op. Daarna pakte hij de Zeus 640-telescoop. Iets mooiers bestond er niet.

Hij klikte het vizier op zijn plek. Over het geheel genomen was hij tevreden over zijn samengestelde geweer. Hij had de onderdelen bij diverse Amerikaanse internetwinkels besteld en had ze naar vier verschillende UPS-vestigingen in het district Columbia laten verzenden, op naam van een niet-bestaand persoon.

Lawlor was twee avonden geleden met een vals Engels paspoort vanuit Amsterdam op Dulles International geland. Met een vals rijbewijs uit Pennsylvania – ook online gekocht – was hij gisterochtend naar de UPS-vestigingen gereden. Die middag had hij het geweer in de bossen van westelijk Maryland afgesteld. Het was huiveringwekkend nauwkeurig.

‘Precies het juiste gereedschap voor deze klus,’ zei hij in zichzelf.

HOOFDSTUK 2

Lawlor zwaaide de rugzak over zijn schouder en liep met het geweer de keldertrap op. Hij knipte het licht uit voordat hij de donkere keuken in liep. Toen hij in het midden van de ruimte stond, drukte hij een knop aan de zijkant van het vizier in en legde aan.

De Zeus 640 was een thermische telescoop, die de schutter in staat stelde om zijn omgeving in warmtebeelden te zien. Het interieur van het huis leek in bleek daglicht gehuld toen hij door het vizier tuurde. Behalve de verwarmingsbuizen. Ze baadden in wit licht.

De telescoop was voor de jacht ontwikkeld en had Lawlor meer dan achtduizend dollar gekost. Hij vond dat hij elke cent ervan waard was, hij was superieur aan de vizieren die hij in het verleden had gebruikt.

Lawlor hield het geweer dicht tegen zijn schouder aangedrukt, liep de trap naar de eerste etage op en betrad de slaapkamer aan de voorkant van het huis. Hij besteedde geen aandacht aan het antieke meubilair en liep direct door naar het raam.

Hij liet het geweer zakken, schoof het raam open en keek naar buiten. Hij zag de schaduwen van de takken van de eikenbomen tegen de witte achtergrond wiegen en het silhouet van de rij statige huizen aan Thirty-Fifth Street.

Hij legde weer aan en tuurde door het vizier. De met sneeuw bedekte straat en de trottoirs zagen er dofzwart uit.

Maar de verwarmde woningen waren tot in alle details zichtbaar, vooral een huis rechts, aan het einde van de straat. Een bakstenen georgiaans huis dat fel oplichtte in zijn vizier. De thermostaat moest er op drieëntwintig graden staan, misschien wel vijftwintig.

Lawlor richtte de loop op de voordeur van het huis en bestudeerde de directe omgeving. Hij wist dat hij vier seconden had als het erop aankwam, misschien zelfs minder. Dit korte tijdsbestek bracht hem niet van zijn stuk; hij was goed in zijn vak en eraan gewend om zijn kansen snel te benutten.

Lawlor zocht in zijn binnenzak en haalde er een microchip uit. Op het vizier zat een aansluiting waar hij hem in vastklikte; zo kon hij zijn acties voor de toekomst vastleggen. Daarna ontspande hij zich en wachtte af.

Tien minuten later ging er een licht aan in het huis. Hij keek op zijn horloge. Het was halfvijf. Precies op schema. Gedisciplineerd.

Na een kwartier reed er een zwarte Chevrolet Suburban de straat in. Ook precies op tijd.

Er woei een straffe wind van noord naar zuid door Thirty-Fifth. Hij moest er rekening mee houden dat de kogel iets zou kunnen afwijken.

De Suburban stopte recht voor het huis aan de overkant van de straat. Lawlor duwde de veiligheidspal los en richtte op de voordeur en het trapje naar het trottoir.

De bestuurder – een grote man in donkere winterkleden – stapte uit, stak in een drafje de straat over, liep de trap op en belde aan. De deur ging open en er verscheen een vrouw in een lange overjas.

Lawlor kon haar gelaatstreken in het thermische vizier niet onderscheiden, en dat hoefde ook niet. Hij had recente foto's van haar gezien, maar in de Zeus 640 was ze niets meer dan een witte, leeftijdsloze gedaante in een koude, donkere wereld, en zo wilde hij het houden.

Hou het onpersoonlijk, zoals in een computergame, dacht hij terwijl hij de vrouw in het dradenkruis van de lens vasthield toen ze haar capuchon opdeed en naar buiten stapte. Vanwege de lichte afwijking van de kogel richtte hij op de rechterkant van haar capuchon. De vrouw volgde de grote man en haastte zich de trap af, ze liep over het trottoir en bereikte de straat, ze wilde de sneeuw achter zich laten om haar vroege yogales te halen.

Jammer, dacht Lawlor toen hij de trekker overhaalde, yoga schijnt goed voor je te zijn.

Het geweer maakte een zacht ploffend geluid. Het hoofd van de vrouw sloeg opzij en ze zeeg ineen – achter de bodyguard en midden op straat. Lawlors instinct zei hem onmiddellijk te vertrekken, maar zijn taak zat er nog niet op. Hij richtte op haar borst en schoot nog een keer.

Toen schoof hij het raam naar beneden en keek niet meer om. Nadat hij de hulzen had gevonden, demonteerde hij snel het geweer en stopte drie onderdelen ervan terug in de rugzak. De thermische telescoop hield hij bij zich om makkelijker door het huis te kunnen bewegen.

Nadat hij de poort van het hek achter zich had dichtgetrokken, zette hij de telescoop uit en stopte hem in zijn zak. Lawlor hoorde de sirenes al naderen, hij boog zijn hoofd en stapte de sneeuwstorm in.

Jammer, dacht hij nog eens. Een echtgenoot. Vijf kinderen. Zes kleinkinderen. Nee, echt jammer.

HOOFDSTUK 3

Bree en ik reden op de eerste februari vlak nadat het licht was geworden Georgetown in. Het sneeuwde nog steeds terwijl er al ruim 10 centimeter was gevallen.

Thirty-Fifth was aan beide kanten door patrouilleauto's van DC Metro geblokkeerd. We toonden een agent onze penningen.

'De U.S. Capitol Police, de FBI en de geheime dienst zijn er al,' zei hij.

'Dat dacht ik al,' zei Bree. We liepen langs de blokkade de straat in en zagen veel bezorgde bewoners door hun ramen kijken.

Forensisch agenten van de FBI waren bezig een tent om het slachtoffer en de plaats delict te zetten. Vanaf beide kanten van het huis was geel politielint gespannen, dat over de straat doorliep om bij een Suburban te eindigen, waar een grote man in een zwarte parka en een kleinere man in een overjas en een skimuts op zijn hoofd in een luidruchtige discussie waren verwickeld.

'Dit is onze zaak,' riep de grote man uit. 'Ze stierf tijdens mijn dienst, verdomme.'

'De U.S. Capitol Police zal bij het onderzoek worden betrokken,' blafte de kleinere man terug. 'Maar u niet, inspecteur Lee. U bent gecompromitteerd, en dat kunnen we niet